

နိဒါန်း

ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာတွေးခေါ်ပညာရှင်များသည် ရေ၏တည်ငြိမ်မှု၊ စီးဆင်းနေသော ရေအလျဉ်း၏တိုက်စားမှု၊ ပြင်းထန်သောရေအလျဉ်းကြောင့် တာတမံများ ကျိုးပေါက်မှုအစရှိသည့် ရေ၏စွမ်းအားများကို လေ့လာ၍ စစ်သဘောတရားများ ဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်ကိုတွေ့ရှိရပေသည်။ ဆွန်ဇု၏ စစ်ပညာကျမ်းအခန်း(၆)တွင်ဖော်ပြထားသည် မှာ “စစ်နည်းဗျူဟာဆိုင်ရာ လမ်းညွှန်သဘော တရားကိုရေ၏သဘာဝနှင့် နှိုင်းယှဉ် သုံးသပ်နိုင်သည်။ ရေသည်မြင့်မောက်သောနေရာကို ရှောင်ကွင်းပြီး နိမ့်ခွက်သောနေရာ များကို စီးဆင်းသကဲ့သို့ တပ်များသည်ခိုင်မာတောင့်တင်းသော ရန်သူ့နေရာများကို ရှောင်ကွင်းပြီး အင်အားပျော့သည့်နေရာများကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရာ၏။ ရေသည် မြေပြင်အနိမ့်အမြင့်နှင့်လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင်တည်နေတတ်သကဲ့သို့ တပ်များသည် ရန်သူနှင့် ကိုက်ညီမည့် စီမံဆောင်ရွက်မှုများကို ချမှတ်တတ်ရာ၏။ ရေမှတစ်ကျသော ပုံသဏ္ဍာန်မရှိသကဲ့သို့ စစ်ဆင်မှုတွင်လည်း ပြောင်းလွယ်ပြင်လွယ်မပြုနိုင်သောဥပဒေသ ဟူ၍မရှိပေ” ဟူ၍ဖော်ပြခဲ့သည်။ အလားတူပင် ယင်းကျမ်းအခန်း(၅)၌ “ရုတ်တရက်ထိုးဆောင့် လိုက်သောရေအလျဉ်း၏အားသည် ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်ခဲကြီးများကိုရွေ့သွားစေ၏။ ပျံဝဲနေသော လင်းယုန်ငှက်၏ အချိန်ကိုက် ထိုးသတ်မှုသည် သားကောင်အားခါးရိုးကို ကျိုးပြီးပါသွားစေ၏။ အလားတူပင် အရည်အချင်းရှိသောခေါင်းဆောင်သည် ကြောက်မက် ဖွယ်ရာလျင်မြန်မှုနှင့် အချိန်ကိုက်တိုက်ခိုက်မှု ပြုနိုင်စွမ်းရှိရပေမည်” ဟုဖော်ပြထားပါ သည်။

ဝါရီဝေဂဗျူဟာ

ရှေးခေတ်မြန်မာ့တပ်မတော်လက်စွဲ စစ်နည်းဗျူဟာများတွင် စစ်ထိုးခြင်း ခြောက်ပါးရှိရာ ၎င်းတို့မှာခွိဇာဓိဗျူဟာ-ဂဠုန်တောင်ကဲ့သို့စစ်ထိုးခြင်း၊ ဝါရီဝေဂဗျူဟာ-ရေအလျဉ်းကဲ့သို့စစ်ထိုး ခြင်း၊ ဥသဘဗျူဟာ-နွားလားဥသဘကဲ့သို့စစ်ထိုးခြင်း၊ ဓနုဗျူဟာ-လေးညှို့ဖြန်းသကဲ့သို့စစ်ထိုး ခြင်း၊ မကရဗျူဟာ-မကန်းကွက် ကဲ့သို့စစ်ထိုးခြင်း၊ ဘုဂဗျူဟာ-မြွေတွားသကဲ့သို့ စစ်ထိုး ခြင်းတို့ဖြစ်ပါသည်။ ဝါရီဝေဂဗျူဟာကိုမန္တလားဦးကေလာသကအနက်ဖွင့်ဆိုသည်မှာ “ရေအလျဉ်း စီးဆင်းသကဲ့သို့ စစ်ဖြန့်ကာနောက်မဆုတ်ဘဲ စစ်ထိုးသည့်နည်းဖြစ်သည်။ ပြင်းထန် သောရေအဟုန်ကဲ့သို့တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းမကွဲမပြားဖိဖိစီးစီး စစ်ထိုးခြင်းကိုဆိုလိုသည်”

ဟုဖော်ပြပါသည်။ သေနင်္ဂဗျူဟာပျို့လာ မင်းလက်ဝဲသုန္ဒရ၏ ဖွင့်ဆိုချက်မှာမူ “မရှောင်မကွင်း ရေအလျဉ်ဆင်းနှင့် မယွင်းတမျှ၊ တပ်တော်ချလျက်၊ နောက်ကစိစိ၊ စစ်အားဖိက ” ဆိုသည့် အတွက် အင်အားဖြည့်တပ်များဆက်တိုက်လိုက်ပါရမည်ဆိုသည့်အချက်တစ်ချက်၊ “မငြိမတင်း၊ ရန်ပုံခွင်း၍” ဆိုသည့်အတွက် လျှင်မြန်မှုအရှိန်အဟုန်ဖြင့် ဦးတည်ချေမှုန်းရမည့် အချက် တစ်ချက်၊ “ရှင်းလင်းစီလျဉ်၊ ဤသို့ယှဉ်သည်” ဆိုသည့်အတွက် ကြွင်းကျန်သောရန်သူများကို လျှင်မြန်စွာဆက်တိုက်ရှင်းလင်းရမည့်အချက်တစ်ချက်တို့ကို ထူးခြားစွာတွေ့ရှိရမည်ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန်ရှေးခေတ်မြန်မာ့တပ်မတော်လက်သုံး သေနာဘေဒ ခေါ် စစ်ဖျက်ခြင်းခြောက်ပါးတွင် ကင်းမလက်ထောင်ရင်ပေါင်တန်း စစ်ခံခြင်းကို ရေအလျဉ် စစ်ထိုးနည်းဖြင့် ချေဖျက်ရမည်ဟု ဗျူဟာစက္ကိပျို့၌ ဖော်ပြထားပြန်သည်။ ဦးစိန်လွင်လေး ရေးသားသော မြန်မာ့စစ်မှတ်တမ်းနှင့် သေနင်္ဂဗျူဟာများစာအုပ်တွင်၎င်းစစ်ဖျက်နည်းနှင့်ပတ်သက်၍ဗျူဟာစက္ကိပျို့၊ မိုးတားဝန်ထောက် မင်း၏ပုရပိုက်၊ ရာဇဝင်ကြီးများအဆိုကိုမှီး၍နောင်ရိုးတိုက်ပွဲကိုသာကေပြထားပါသည်။ နောင်ရိုး တစ်ဖက်ကမ်း၌ သုရှင်တကာရွတ်ပိ၏အမတ်ဗညားဒလနှင့်မင်းရဲအောင်နိုင်တို့သည်ဆင်၊ မြင်း၊ ရဲမက်ရှစ်သောင်းနှင့် ကင်းမလက်ထောင်စစ်ခံနည်းဖြင့် ချီလာသည်။ ကျော်ထင်နော်ရထာသည် ထော်ပိုင်ရဲအားစစ်သည်သုံးထောင်နှင့် လက်ယာကြောင်း၊ ဘယသကြီ အားစစ်သည်သုံးထောင် နှင့်လက်ဝဲကြောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်စစ်သည် လေးထောင်ဖြင့် အလယ်ကြောင်း ချီကာဝါရီဝေဂ ဗျူဟာ ရေအလျဉ်ဆင်းသကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်သည်တွင် အားကြီးသော မွန်တပ်ပျက်ရသည်ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

ရေအလျဉ်ခွဲထွင်ခြင်း

၂၀ ရာစုခေတ်၏ စစ်သဘောတရားရေး ဆရာကြီးတစ်ဦး အဖြစ် ထင်ရှားလာမည့် လစ်ဒယ်လ်ဟတ် (Liddell Hart) သည် ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်တွင်စစ်သဘောတရားရေးဆိုင်ရာစာပေ များဖြစ်သော “အမှောင်ထဲကလူ”(Man in the Dark) နှင့် “ခြေလျင်စစ်နည်းဗျူဟာ ကျင့်သုံးမှု အယူအဆသစ်”(A New Theory of Infantry Tactics) အမည်ဖြင့် စာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုလန်ဒန်၌ ထုတ်ဝေခဲ့ရာအထူးလူကြိုက်များလာခဲ့ပြီး ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးခြေလျင်လေ့ကျင့်ရေးလက်စွဲ စာစောင်ပြုစုရာတွင် ပါဝင်ကူညီပါရန် ဗြိတိသျှတပ်မတော်၏ ဖိတ်ကြားခြင်းခံခဲ့ရပါသည်။ ယင်းလုပ်ငန်းတာဝန်ကို လက်ခံဆောင်ရွက်နေစဉ် လစ်ဒယ်လ်ဟတ် သည် နောင်တစ်ချိန်တွင် ကမ္ဘာကျော်လာမည့် ခြေလျင်တိုက်နည်းစနစ်တစ်ခုကို တီထွင်ကြံဆလျက်ရှိပေသည်။ ထုဖြင့် ခံစစ်ဆင်ထားသော ရန်သူနေရာကို မည်သို့ဖြိုဖျက်ရမည်ဆိုသည့်အချက်နှင့် ပတ်သက်၍

ကိုယ်တွေ့အတွေ့အကြုံများအပြင်စစ်သမိုင်းများမှသင်ခန်းစာဖော်ထုတ်ချက်များကိုအသေးစိတ်လေ့လာခဲ့ပေသည်။ လစ်ဒယ်လ်ဟတ်သည် ၁၉၁၆ ခုနှစ် ပြင်သစ်ပြည် ဆုမ်း (Somme) တိုက်ပွဲကြီးတွင် “ဘုရင့်ရေ့ရဲရားခြေမြန်တပ်ရင်း” (Kings Own Light Infantry) ၌ ဗိုလ်အဆင့်ဖြင့်ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ ဗြိတိသျှများဘက်မှ ထိုတိုက်စစ်တွင် ပထမတစ်ရက်တည်း၌ အင်အား ၆၀၀၀၀ ကျဆုံးခဲ့ပေသည်။ လစ်ဒယ်လ်ဟတ်၏ တပ်ရင်းသည် မူလအင်အား ၈၀၀ ရှိသည့်အနက် အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် စစ်သည် ၇၀ သာ မသေမပျောက်ကျန်ခဲ့ပေသည်။ ထိုကျန်နေသောအရာရှိမှာ လစ်ဒယ်လ်ဟတ် ပင်ဖြစ်ပြီး ၎င်းကိုယ်တိုင်ပြင်းထန်စွာ အဆိပ်ငွေ့သင့်ခြင်းခံရသည်။ ဤအတွေ့အကြုံကို မမေ့မပျောက်နိုင်သော လစ်ဒယ်လ်ဟတ်သည် ကတုတ်ကျင်းများအဆင့်ဆင့်ခံထားသောခံစစ်ကို ကျော်လွှားနိုင်မည့် စစ်နည်းဗျူဟာဖြေရှင်းနည်းတစ်ရပ် ရရှိရန် ဆေးရုံပေါ်မှ ဆင်းပြီးကတည်းက အပြင်းအထန်ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ပေသည်။ လေ့ကျင့်ရေးလက်စွဲစာစောင်များကိုပြုစုနေရင်း လစ်ဒယ်လ်ဟတ်သည် “ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်း” (Expanding Torrent) နည်းစနစ်ကို တွေ့ရှိခဲ့ပေသည်။ ခိုင်ခန့်လှသော မြေသားတံကြီးသည် တစ်ဖက်မှ ရေများကိုကောင်းစွာဟန့်တားထားသည်။ ရေများသည်တံကြီးအားထိတွေ့နေသောမျက်နှာစာတိုင်းမှဖိထားသည်။ တာတံကြီးသည်ရေထု၏ဖိအားကို ခုခံနိုင်စွမ်းရှိနေသည်။ သို့သော်မည်မျှ ခိုင်မာသောမြေသားတံပင်ဖြစ်စေ၊ မြေပျော့များ၊ ကယ်ပေါက်များပါရှိစေဖြစ်သည်။ ကယ်ပေါက်ငယ်တစ်ခုအတွင်းရေအလျဉ်တို့သည် တိုးဝင်လှိုက်စား၏။ ရှေ့မှအလျဉ်ကိုနောက်မှ ရေအလျဉ်က ဖိပေး၏။ ရှေ့သို့တိုးဝင်သည့်ရေလျဉ်က တိုးဝင်သည်။ မြေပျော့၊ ကလိုင်၊ ချိုင့်ခွက် အပေါ်မူတည်၍ ဘေးသို့ချဲ့ကားထွက်သော ရေအလျဉ်တို့က ချဲ့ကားထွက်သည်။ ဤအဖြစ်အပျက်တို့သည်တိုတောင်းသောအချိန်အတွင်းပြင်းထန်သောဖိအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အခါတာတံကြီးပေါက်လေတော့သည်။ တစ်နေရာတွင်ကျိုးပြီဆိုသည်နှင့် ကျန်သည့်တာတံအစိတ်အပိုင်းများသည်ဘာမျှအသုံးမကျတော့ဘဲ ရေအားလုံးသည် ကျိုးသည့်နေရာမှတစ်ဟုန်ထိုးစီးလာတော့သည်။ ဤသည်မှာ “ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်း” နည်းစနစ်၏ ယေဘုယျသဘောတရားဖြစ်ပေသည်။

အမှောင်ထဲကလူ

လစ်ဒယ်လ်ဟတ်သည် ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်နည်းကို စစ်နည်းဗျူဟာတစ်ရပ်အနေဖြင့် ဆက်လက် လေ့လာနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်း၏စစ်သဘောတရားဆိုင်ရာ အခြေခံအယူအဆကို ဦးစွာလေ့လာ သင့်ပေသည်။ ဤအယူအဆကို “အမှောင်ထဲကလူ” (Man in the Dark) စာအုပ်တွင်ဖော်ပြထားရာ၌ လုံးဝမှောင်မိုက်နေသောအခန်းတွင်း၌ လူတစ်ယောက်သည်

အခြားလူတစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် ပြုလုပ်သည့်ပုံစံကို သာဓကအနေဖြင့် အောက်ပါ အတိုင်း ဖော်ပြထားပါသည်-

- (က) ပထမလူသည် ၎င်း၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး ရန်သူကိုလိုက်စမ်း၍ ရှာဖွေရသည်။ ထိုသို့ရန်သူကို စမ်းရှာရာတွင် မိမိကအလစ်အငိုက်ခံရမည့်အရေးမှ ကာကွယ်နိုင်ရန် မိမိ၏လက်ကို ပုံသေတောင့်တင်းစွာ မထားဘဲပျော့ပျော့ ပျောင်းပျောင်း အရှင်ထားရှိရပေမည်။ (ကာကွယ်မှုအနေအထားလိုအပ်ခြင်း)
- (ခ) စမ်းသပ်ရှာဖွေသောလက်သည် ရန်သူကိုထိမိလျှင် ထိမိချင်းအာရုံခံ၍ ရန်သူ၏ အားအနည်းဆုံးနေရာ (ဥပမာ-လည်ပင်း) ကို အလိုအလျောက်ရောက်သွားသည်။ (ကင်းထောက်ခြင်း)
- (ဂ) ရန်သူကမိမိအားရန်မပြုနိုင်ရန်သို့မဟုတ်ရုန်းထွက်မသွားစေရန်ရန်သူ၏လည်ပင်းကို မိမိ၏လက်တစ်ဆုံး၌ မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ (ထိန်းချုပ်ခြင်း)
- (ဃ) ရန်သူ၏စိတ်အာရုံသည် ၎င်း၏လည်ပင်းအား ညှစ်ထားသောမိမိ၏လက်အပေါ် ရောက်နေချိန်တွင် အခြားလက်တစ်ဖက်သည် ရန်သူ၏ကာကွယ်မထားသော နေရာသို့မမျှော်လင့်သည့်ဘက်မှ အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့်လက်သီးချက်ကိုပစ်သွင်းခြင်းဖြင့် ရန်သူအား လဲကျ သွားစေသည်။ (အဆုံးအဖြတ်ပေးသောစစ်ကစားမှု)
- (င) မိမိ၏လက်သီးချက်ကြောင့် ရန်သူသည်သတိပြန်မလည်နိုင်သေးမီ ၎င်းအားလုံးဝ နာလန်မထူနိုင်အောင် ဆက်တိုက်ထိုးနှက်သွားလေသည်။ (အမြတ်ထုတ်ခြင်း)

အမှောင်ထဲကလူကိုနမူနာထား၍လစ်ဒယ်လ်ဟတ်က တိုက်စစ်၏ အခြေခံသဘောတရား အဖြစ် အချက်ငါးချက်ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။ ၎င်းတို့မှာကာကွယ်မှုအနေအထား လိုအပ်ခြင်း သဘောတရား၊ ကင်းထောက်မှုလိုအပ်ခြင်းသဘောတရား၊ ထိန်းချုပ်ခြင်းသဘောတရား၊ အဆုံး အဖြတ်ပေးသော စစ်ကစားမှုရှိခြင်း သဘောတရားနှင့် အမြတ်ထုတ်ခြင်း သဘောတရားတို့ ဖြစ်ပေသည်။ဤအခြေခံသဘောတရားငါးချက်အပေါ် စိုးမိုးချုပ်ကိုင်ထားသော အခြားသဘော တရားနှစ်ရပ် ရှိသေးသည်ဟုဆို၏။ ၎င်းတို့မှာလုံခြုံမှုရှိစေရန်နှင့် တပ်အင်အား ချွေတာမှု ရှိစေရန်ဆိုသည့်အမြင်ဖြင့် ချုပ်ကိုင်ထားရမည်ဟူ၍ဖြစ်ပေသည်။ အမှောင်ထဲကလူ သည် ကာကွယ်မှုလိုအပ်ခြင်းသဘောတရား၊ကင်းထောက်မှုလိုအပ်ခြင်းသဘောတရား၊ ထိန်းချုပ်ခြင်း သဘောတရားတို့ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆောင်ရွက်ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးသော စစ်ကစားမှု ရှိခြင်းသဘောတရား၊အမြတ်ထုတ်ခြင်းသဘောတရားကို အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆောင်ရွက်

သကဲ့သို့တပ်စိတ်၊တပ်စု၊တပ်ခွဲအဆင့် တပ်ငယ်များတွင် ထိန်းချုပ်အဖွဲ့နှင့် စစ်ကစားအဖွဲ့ဟူ၍ အဖွဲ့နှစ်မျိုး ဖွဲ့စည်းအပ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စစ်ကစားအဖွဲ့သည် ပိုမိုအင်အားကြီးမား သောအဖွဲ့ဖြစ်ရန် လိုကောင်းမှလိုမည်ဖြစ်သော် လည်း ကုလားအုပ်၏ခါးရိုးကိုကျိုးသွားအောင် နောက်ဆုံးတင်လိုက်သော ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ကဲ့သို့အဆုံး အဖြတ်ပေးရန်သာ လိုရင်းဖြစ်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း ရှင်းလင်းဖော်ပြခဲ့ပေသည်။

ပစ်များနှင့်အကူများဖြင့် တိုက်နည်းစနစ်

အထက်ပါအခြေခံသဘောတရားကို ဖော်ထုတ်ရင်း လစ်ဒယ်လ်ဟတ်သည် “ခြေလျင် စစ်နည်းဗျူဟာသိပ္ပံပညာ” (**Science of Infantry Tactics**) စာအုပ်၌ ဥရောပတစ်ခွင်တွင် ခေတ်စားခဲ့သောပစ်များ (**Firing Line**) နှင့် အကူများ (**Support Line**) ဖြင့်တိုက်ခိုက်သည့် နည်းစနစ်အပေါ် အောက်ပါအတိုင်း ဝေဖန်ခဲ့ ပေသည်-

- (က) ပစ်များနှင့်အကူများသည် ခေတ်သစ်တွင် စစ်နည်းဗျူဟာအဖြစ် အသုံးမဝင်တော့ ပါ။အရာရှိများနှင့်အကြပ်များခေါင်းထဲတွင်မှန်ကန်သောစစ်အခြေခံသဘောတရား များရှိစေရန်အတွက် လမ်းမှားရောက်မည့် အသုံးအနှုန်းများကို ရှောင်သင့်သည်။ ခေတ်မီတော့သောအသုံးအနှုန်းများကိုခေတ်သစ်အတွေးအခေါ်များနှင့်သဟဇာတ ဖြစ်အောင်ပင် မပြုလုပ်သင့်ပေ။
- (ခ) ပစ်များဟူသော အသုံးအနှုန်းသည် ဆန့်တန်းထားသောလက် (ကာကွယ်မှု၊ ကင်းထောက်မှု၊ထိန်းချုပ်မှုသဘောတရား)မဟုတ်သည့်အပြင်နက်ရှိုင်းခြင်းသဘော တရားလည်းမပါဝင်ပေ။ပစ်များသည် ကျယ်ပြန့်သောရင်ပေါင်တန်း တိုက်ခိုက်မှု သာဖြစ်ပြီးချဉ်းလမ်းအားအကာအကွယ်ရရှိစေမှု၊ သို့မဟုတ် ရန်သူ့အားနည်းချက် ပျော့ကွက်ကိုရှာဖွေမှုသဘောတရား လုံးဝမပါဝင်ပေ။
- (ဂ) အကူများဆိုသောစကားလုံးနှင့် အတွေးအခေါ်သည် အလွန်အန္တရာယ် ကြီးမားလှ သည်။စစ်ကစားမှုသဘောတရား အနှစ်သာရ လုံးဝမပါရှိသည့်အပြင် ရှေ့ပိုင်းတပ် များအား အင်အားဖြည့်ပေးရန်ဟူသော လုံးဝသုံးမရသည့်အတွေးအခေါ်ကြောင့် ရန်သူ၏အင်အားအတောင့် တင်းဆုံးနေရာများရှေ့တွင်အလောင်းများကို ထပ်ပုံနေ စေမည်ဖြစ်သည်။

ပစ်ချဉ်းနှင့် အကူမျဉ်းဖြင့် တိုက်နည်းစနစ်သည် ၁၈၇၅ ခုနှစ်၊ ပင်သစ်တပ်မတော် စည်းမျဉ်းများ၌ ပြဋ္ဌာန်းထားခဲ့ပြီး ပထမကမ္ဘာစစ်တွင်ကျင့်သုံးခဲ့သော စစ်နည်းဗျူဟာများ၏ အခြေခံဖြစ်ပေသည်။ အချို့နိုင်ငံများသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တွင်လည်း ဤနည်းကိုပင်ပြုပြင် သုံးစွဲခဲ့သည်။ ဤတိုက်နည်းစနစ်တွင် ပစ်ချဉ်းမှလူများသည် ရန်သူ့နေရာသို့ အတင်းထိုးတက် သွားသည့်အခါဖြစ်ပေါ်လာသော ထိခိုက်ကျဆုံးမှုများကို ပစ်ချဉ်း၏ နောက်ကိုက် (၁၀၀) ခန့်မှ ကပ်ပါလာသော အကူမျဉ်းမှတပ်များက အင်အားဖြည့်ပေးပြီး တိုက်စစ်အရှိန်အဟုန်ကို ထိန်းရန် ဖြစ်သည်။

ပျော့ကွက်ကိုရှာဖွေခြင်း

လစ်ဒယ်လ်ဟတ်က တိုက်ခိုက်မှုတိုင်းတွင် ထိန်းချုပ်ခြင်း(Fixing)နှင့် စစ်ကစားခြင်း (Maneuvering) ရှိရမည်ဆိုသည့် အချက်သည် အငယ်ဆုံးတိုက်ခိုက်ရေးတပ်စိတ်အဆင့်အထိ အသုံးပြုနိုင်သည်ဟုဆိုသည်။ မျက်မှောက်ခေတ်တိုက်ခိုက်ရေး၏ အင်အားအလေးသာမှုသည် လူအင်အားသက်သက်မျှသာ မဟုတ်တော့ဘဲ ပစ်အားပေးနိုင်စွမ်းသည့် အင်အားကိုလည်း ထည့်သွင်းတွက်ချက်ရမည်ဟုဆိုခဲ့သည်။ တပ်ကြီးများဖြင့် ကျယ်ပြန့်စွာမျက်နှာစာဖွင့်ပြီး တိုက်ခိုက်ရသည့်အခါများတွင် တစ်ခါတစ်ရံ၌ တပ်များသည်ရှေ့မျက်နှာစာ တိုက်နည်းမှ တစ်ပါး အခြားနည်းမရှိသယောင် ထင်ရတတ်ပါသည်။ တပ်များသည် ရန်သူနှင့် ကျယ်ပြန့်စွာ ရင်ဆိုင်နေသည့်တိုင်အောင်ခေတ်သစ်လက်နက်များ၏ အစွမ်းရှိမှုကြောင့် တပ်ငယ်ကလေးများ (ဥပမာ-တပ်စိတ်အဆင့်)သည် ပြင်းထန်သောပစ်အားများ၏အကာအကွယ်ဖြင့် ရန်သူ့ခံစစ် နေရာများသို့ ဖောက်ဝင်နိုင်စွမ်းရှိသည်ကို သတိပြုရမည်ဟု ဆိုပေသည်။

ဤကဲ့သို့သောအခြေအနေမျိုးတွင် တပ်စိတ်၊ သို့မဟုတ် တပ်စုများ၏ ဖောက်ဝင်နိုင်မှုကို တပ်ခွဲ၊ သို့မဟုတ် တပ်ရင်းမှူးများက အမြတ်ထုတ်ခြင်းဖြင့် တပ်များသည် အကြံကုန်ဂဠုန် ဆားချက်ရမည့် အနေအထား မှ စစ်ကစားမှုတပ်အဖြစ် လျင်မြန်စွာလှုပ်ရှားပြောင်းလဲ၍ ရန်သူ ကို ချေမှုန်းနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ဖောက်ဝင်ပြီး ထိန်းချုပ်ထားသည့်အဖွဲ့၏ နောက်သို့ စစ်ကစားမှုအဖွဲ့မှ လိုက်ပါအမြတ်ထုတ်တိုက်ခိုက်သည့်နည်းစနစ်သည် “ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်းနည်းစနစ်” ပင်ဖြစ်သည်။ မြေသားတမံကြီးအပေါ် ရေပြင်တစ်ခုလုံးက ဖိအားပေးထားသကဲ့သို့ ရန်သူ အားမျက်နှာစာတစ်ခုလုံးမှ အညီအမျှ ဦးစွာပထမဖိအားပေးထားပြီး ပျော့ကွက်ကို ရှာရမည် ဖြစ်သည်။ ပစ်ခတ်မှုဖြင့်ရှာဖွေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းဖြစ်၏။ ပျော့ကွက်နေရာ

အဖြစ် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်မတွေ့မြင်ရပါက ပျော့ကွက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးယူရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ပျော့ကွက်ကိုတွေ့ရှိပြီ၊ သို့မဟုတ် ဖန်တီးယူ၍ရပြီဆိုလျှင် ၎င်းပျော့ကွက်နေရာ ကို အဖွဲ့ငယ် ဖြင့် ဦးစွာဖောက်ပြီးအဖွဲ့ကြီးမှ ဆက်တိုက်အမြတ်ထုတ်သွားရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ဤနည်းကို သုံးရာတွင် လျင်မြန်မှုနှင့် လုံခြုံမှုအများဆုံးရအောင်လုပ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သာမန်လှုပ်ရှားမှု များတွင်လျင်မြန်မှုနှင့်လုံခြုံမှုသည်ပြောင်းပြန်အချိုးကျနေသဖြင့် တစ်မျိုးဦးစားပေးလျှင် အခြား တစ်မျိုးကိုအလျော့ပေးရပါသည်။သို့ရာတွင် “ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်း”တိုက်နည်းစနစ်တွင်မူ လျင်မြန်မှုနှင့်လုံခြုံမှုမှ တိုက်ရိုက်အချိုးကျနေသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ လျင်မြန်နိုင်သမျှ လျင်မြန်အောင်လုပ်နိုင်လေ လုံခြုံမှုပိုမိုရှိလေ ဖြစ်ပါသည်။ လျင်မြန်မှုလျော့နည်း သွား လျှင်ရန်သူသည်မိမိအဖွဲ့ငယ်ကဖောက်ဝင်သည့်နေရာကိုသိရှိသွားပြီးချက်ခြင်းပိတ်လိုက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါဖောက်ဝင်သည့်အဖွဲ့ငယ်၏ လုံခြုံမှုမှာ လုံးဝ စိုးရိမ်စရာဖြစ်လာမည် ဖြစ်ပေသည်။

ပျော့ကွက်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်နည်းမှာ ရောင်ပြစစ်ကြောင်းဖြင့် ရန်သူအားလှည့်စားခြင်း၊ အငိုက် အများဆုံးအသုံးပြုခြင်း၊ မျက်နှာစာကျဉ်းကျဉ်း၌ ပစ်အားပြင်းထန်စွာပေးပြီး ရန်သူ ထီးတည်းဖြစ်စေခြင်း၊ မီးခိုးမှိုင်းကာချခြင်း အစရှိသည့်နည်းလမ်းမျိုးစုံကို သင့်လျော်သလို ချိန်ဆ၍ ပေါင်းစပ်အသုံးပြုရန်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရန်သူ့ခံစစ်မျက်နှာစာတွင် ပျော့ကွက်ကိုလည်းမရှာနိုင်၊ ဖန်တီးယူခြင်းလည်း မပြုနိုင်ဘဲ အဖွဲ့ငယ်ကို ရှေ့ဝင်ပြီး အတင်း ဖောက်ဝင်ရခြင်းမှာမူ ကျောက်တုံးကို ခေါင်းနှင့်တိုက်သကဲ့သို့သာဖြစ်၍ မအောင်မြင်နိုင်ပေ။ သာမန်အားဖြင့်ကယ်ပေါက်မရှိဘဲ ခိုင်မာသောတာတစ်ခုခုသည် မကျိုးပေါက်နိုင်။ပျော့ကွက် သည် အလိုအလျောက်ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ဖန်တီးယူ၍ရသည်ဖြစ်စေ အချိန်ကာလ အနည်းငယ်သာ ထိုပျော့ကွက်အသုံးပြုခွင့်ရမည်ကိုလည်း သတိပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ဥပမာ- ရန်သူ့တပ်ခွဲ၏တပ်စိတ်တစ်စိတ် မျက်နှာစာကို ထီးတည်းဖြစ်အောင်ပစ်အားဖြင့်ဖိနှိပ်ထားရာ၌ ထိုပစ်အားကိုနုတ်လိုက်သည်နှင့် စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းရန်သူသည် အင်အားဖြည့်လိုက်နိုင် သည်။ထို့ကြောင့် ပစ်အားဖြင့်ဖိနှိပ်မှုကို ဖောက်ဝင်မည့်တပ်စုနှင့် အနီးဆုံးနေရာအထိ ပေးနိုင် ရမည်ဖြစ်ပြီး ပစ်အားရွှေ့လိုက်သည်နှင့် ဖောက်ဝင်သည့်တပ်စိတ်နေရာကို သိမ်းပိုက်ပြီးဖြစ်နိုင် အောင် အချိန်ကိုက်လှုပ်ရှားနိုင်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ နိဒါန်းတွင်ဖော်ပြခဲ့သကဲ့သို့ လင်းယုန်၏ ထိုးသုတ်မှုသည်လျင်မြန်မှုနှင့် အချိန်ကိုက်မှုရှိပါမှ သားကောင်ကို ခါးရိုးကျိုးစေလျက် သုတ်ချိ သွားနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ခုခံမှုအနည်းဆုံးလမ်းကြောင်းမှ လှိမ့်ဝင်ခြင်း

လစ်ဒယ်လ်ဟတ်က ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်း တိုက်နည်းစနစ်အတွက် စုဖွဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍တစ်စုအဆင့်၊ တပ်ခွဲအဆင့်တွင်ထိန်းချုပ်ရေးအဖွဲ့နှင့် စစ်ကစားအဖွဲ့ဟူ၍ နှစ်ဖွဲ့သာ ဖွဲ့သင့်ပြီး တပ်ရင်းအဆင့်တွင် အရန်တပ်ထပ်မံတိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းသင့်သည်ဟု တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ စုရပ်မှချီတက်ရာတွင်တပ်ဖြန့်ပုံမှာ မိမိ ကြိုက်နှစ်သက်သလိုသုံးသပ်၍ တပ်ဖြန့်နိုင်သော်လည်း ထိန်းချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို ရှေ့မှာထားရမည်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းအဖွဲ့သည် ရန်သူ့ခံစစ်စည်းကိုဖောက်ဝင်ပြီး ထိန်းချုပ်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စမုဉ်းဖြတ်ကျော် ပြီးသည်နှင့်တိုက်စစ်နယ်အတွင်း ရန်သူအားပစ်အားဖြင့်ဖိထားပြီး ပျော့ကွက်ကို ရှာရမည်ဖြစ် သည်။ ပျော့ကွက်နေရာကိုတွေ့လျှင် ၎င်းနေရာအားထီးတည်းဖြစ်စေရန် တပ်စုပစ်အား၊ တပ်ခွဲ ပစ်အားများဖြင့် အတင်းဖိ၍ တပ်စိတ်တစ်စိတ် သို့မဟုတ် တပ်စုတစ်စုကို စတင်ဖောက်ဝင် စေရမည်ဖြစ်သည်။ဖောက်ဝင်သောတပ်စုသည် ထိန်းချုပ်ရေးအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ဤအဖွဲ့သည် နောက်မှစစ်ကစားအဖွဲ့က ကျောထောက်နောက်ခံပြုပေးထားနိုင်သလောက် ရှေ့ကိုဆက်လက် တိုးဝင်ရမည်ဖြစ်သည်။ဝင်ပေါက်၏ ဝဲယာကိုထိန်းချုပ်ထားသောအဖွဲ့များသည်လည်း နောက်မှ ပါလာသော စစ်ကစားအဖွဲ့များကို ဝဲယာသို့ ဝင်ပေါက်ဆက်ချဲ့နိုင်ရန်အတွက် အကူအညီ ပေးရသည်။ ဤသို့ဖြင့် တာတမံကြီးကျိုးပေါက်သလို နောက်မှ တပ်များဆက်တိုက် လိုက်ပါ လာမည်ဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှဖောက်ဝင်လာသော တပ်စိတ်သည် တပ်စု၏ ထိန်းချုပ်ရေး အဖွဲ့၊ တပ်စုသည် တပ်ခွဲ၏ထိန်းချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ တပ်ခွဲသည် တပ်ရင်း၏ထိန်းချုပ်ရေး အဖွဲ့၊ တပ်ရင်းသည် နည်းဗျူဟာ၏ ထိန်းချုပ်ရေးအဖွဲ့ ဖြစ်သဖြင့် ထိန်းချုပ်ရေးအဖွဲ့၏ တပ်အရွယ် အစားကြီးမားလာသလို ထိန်းချုပ်ထားသည့်ဝင်ပေါက်နှင့် နယ်မြေသည်လည်း ကျယ်ပြန့်လာမည်ဖြစ်သည်။ နောက်မှလိုက်ပါလာသော စစ်ကစားအဖွဲ့များသည် ၎င်းတို့ တပ်၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သော ထိန်းချုပ်ရေး အဖွဲ့က ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သည့် နယ်မြေဆုံးသွား ပြီးနောက်ရန်သူနှင့်ဆက်လက်ထိတွေ့နေရင်း ၎င်းကိုယ်တိုင် လည်းပိုမိုကြီးမားသော မိခင်တပ် အတွက် ထိန်းချုပ်ရေးအဖွဲ့အဖြစ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရန်သူအင်အားလျော့ပါးလာသည်နှင့်အမျှ အစောဆုံးဖောက်ဝင်ခဲ့သည့် ထိန်းချုပ်ရေးအဖွဲ့များသည် စစ်ကစားအဖွဲ့အဖြစ်သို့ တစ်ဖန်ပြန်လည်ရောက်လာပြီး ရန်သူနှင့် ထိတွေ့နေသော မိမိတပ်များ နောက်သို့ ဆက်လိုက်ရပြန်လေသည်။ ဤကဲ့သို့ရေအလျဉ် စီးဆင်းသလို ရန်သူ၏ခုခံမှုအနည်းဆုံး လမ်းကြောင်းမှ စဉ်ဆက်မပြတ်လှိမ့်ဝင် တိုက်ခိုက်

ရသည့်ပုံစံသည် တပ်စုအဆင့်နှင့်အထက် မည်သည့်တပ်ဖွဲ့ အရွယ်အစားအထိမဆို လက်တွေ့ အသုံးပြုနိုင်သည့်ပကတိအမှန်တရားဖြစ်သည်ဟု လစ်ဒယ်လ်ဟတ်ကအခိုင်အမာဆိုခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတပ်စုမှူးများကို တစ်ချက်သတိပေးထားသည်မှာ တပ်စိတ်များအတွင်း၌ ထိန်းချုပ်ရေးအဖွဲ့နှင့် စစ်ကစားမှုအဖွဲ့များသည် အပြန်အလှန်ပြောင်းလဲလုပ်ဆောင်နိုင်လောက်အောင် စွမ်းရည်မရှိသောကြောင့် တပ်စိတ်တစ်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရေးတာဝန်ပေးထားလျှင် တပ်စုမှူးသည် ဆက်လက်ဖောက်ဝင်ခြင်းမပြုမီ ၎င်းတပ်စိတ်ကို ပြန်ထုတ်နိုင်ရေးအတွက် တပ်စု၏အခြားသောစစ်ကစားမှု တပ်စိတ်များကို အသုံးပြုရလိမ့်မည်ဆိုသည့်အချက်ကို သတိထားရန်ဖြစ်ပါသည်။ လစ်ဒယ်လ်ဟတ်၏ တိုက်နည်းစနစ်သည်လွယ်ကူရှင်းလင်းပါသည်။ ဤတိုက်နည်းစနစ်၏အားသာချက်များမှာချီတက် ရှင်းလင်းရာတွင် ရန်သူ့အပေါ် ဖိအားအမြဲရှိနေစေခြင်းနှင့် အနီးကပ်တွင်ရှိနေသည့် အကြီးအကဲတပ်မှူးက တိုက်ပွဲအခြေအနေကို ဆက်လက်ကွပ်ကဲသွားနိုင်သောကြောင့် ဖရိုဖရဲထွေးလုံးရစ်ပတ် တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်ရှားနိုင်ခြင်း တို့ပင်ဖြစ်ပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤတိုက်ပွဲပုံစံမျိုးသည် နောက်ပိုင်းက တပ်မှူးတစ်ဦးဦး၏ ထုတ်ပြန်သောအမိန့်များကို စောင့်ဆိုင်းနေရန်မလိုဘဲ အလိုအလျောက်ပြုလုပ်သွားတတ်အောင် တပ်ငယ်များအား စစ်ရေးပြုအလေ့အကျင့်များစွာ ပြုလုပ်ပေးရန်လိုအပ်မည်ဖြစ်ပေသည်။

သဘောတရားမှလက်တွေ့သို့

ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်းနည်းစနစ်ကိုအလွယ်ဆုံးရှင်းလင်းတင်ပြရလျှင်ရန်သူ့ခံစစ်ကြောင်းတွင် ဝင်ပေါက်ရှာခြင်း သို့မဟုတ် ဝင်ပေါက်ဖာခြင်း၊ ၎င်းဝင်ပေါက်မှ ဖောက်ဝင်မှုကို အမြတ်ထုတ်ခြင်းနှင့် ယင်းအမြတ်ထုတ်မှုကို နောက်မှလိုက်ပါလာသော တပ်ဖြင့် ကျောထောက် နောက်ခံပြုပေးခြင်းမျှသာဖြစ်ပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရန်သူ့နေရာများအား လျင်မြန်စွာ လွှမ်းမိုးကြီးစိုးခြင်းနှင့် ရန်သူ၏ခုခံမှုအနည်းဆုံး လမ်းကြောင်းမှ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ နောက်မှလိုက်ပါသည့် တပ်နှင့်အကူပေးသည့် တပ်များသည်လုံခြုံမှုကိုဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ ဖောက်ဝင်သောတပ်၏ ဝဲယာတောင်ပံကို ခြိမ်းခြောက်နေ သောတပ်များအား ချေမှုန်းခြင်းဖြင့်ဝင်ပေါက်ကိုချဲ့ပေးကြသည်။ နောက်မှတပ်များသည်ရှေ့တွင်တိုက်ခိုက်နေသော တပ်များအား တွန်းအားပေးပြီး ရှေ့မှတပ်များယာယီအခိုက်အတန့် ရပ်တန့်သွားလျှင် နောက်မှလိုက်ပါလာသည့်တပ်များက ကျော်တက်၍ ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ရသည်။ သွားလာမှုခက်ခဲပြီး တောတောင် ချောင်းမြောင်းထူထပ်သောဒေသတွင် ခြေလျင်တပ်သည် အခြားမည်သည့် တပ်အမျိုးအစားကိုမဆို ဤတိုက် နည်းစနစ်ဖြင့် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိပါသည်။ ကျယ်ပြန့်စွာ

ကင်းထောက်ခြင်းအပေါ် အခြေခံ၍ ရန်သူ့သတင်း ရရှိရေး၊ ပျော့ကွက်နေရာဖော်ထုတ်ရေးကို အထူးအလေးပေးရမည်ဖြစ်၍ ကျွမ်းကျင်သောကင်းထောက်အဖွဲ့ များကို ရှေ့တွင်တင်ထားရန် လိုအပ်ပေသည်။ လက်တွေ့စစ်မြေပြင်တွင် လစ်ဒယ်လ်ဟတ်၏ ရေအလျဉ်ချဲ့ ထွင်နည်းကို အသုံးပြု၍ ခြေလျင်တပ်ရင်းတစ်ရင်းသည် နည်းဗျူဟာတပ်ဖွဲ့မှူး၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင် မည်သို့တိုက်ပွဲဝင်သွားနိုင်သည်ကို ဆက်လက်ဖော်ပြသွားပါမည်။ နည်းဗျူဟာတပ်ဖွဲ့ တစ်ခု သည် ရန်သူ့ခံစစ်နယ်မြေအတွင်း တပ်မဟာဌာနချုပ်ပါဝင်သော ရန်သူ့တပ်ရင်းအားချေမှုန်းရန် ရည်မှန်းချက်ပေးအပ်ခြင်း ခံရသဖြင့် ထောက်လှမ်းရေးသတင်းများအပေါ်မူတည်ပြီး မိမိချေမှုန်း ရမည့်တပ်ရင်းခံစစ်နယ်အတွင်း ပျော့ကွက်ကိုရှာဖွေသည်။

ချောင်းအရှေ့ဘက်တွင်ရှိသော ဧရိယာသည်တောထူထပ်ခြင်း၊ တပ်အင်အားနည်းပါးခြင်း၊ ခံစစ်ပြင် ဆင်မှုမပီသခြင်းများကြောင့် ၎င်းဧရိယာသည် ရန်သူ့တပ်ရင်းခံစစ်နယ်ကို ဖောက်ဝင် ရမည့်ပျော့ကွက်နေရာ ဖြစ်သည်ဟုနည်းဗျူဟာမှူးကသုံးသပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းပျော့ကွက် မှ ဖောက်ဝင်ရန်အတွက် အမှတ်(၁)တပ်ရင်းအား ဖောက်ဝင်ရေးအဖွဲ့အဖြစ် တာဝန်ပေးအပ် သည်။ စစ်ကစားမှုအဖွဲ့တွင်ပါဝင်သော အမှတ် (၂) တပ်ရင်း (နှစ်ခွဲလျော့) ကို ယောင်ပြ စစ်ကြောင်းအဖြစ်ရန်သူအိုင်အမာခံစစ်ဆင်ထားသောချောင်းခြောက်အနောက်ဘက်ကမ်းဒေသ တွင် ကန့်သတ်ရည်မှန်းချက်တစ်ခုကို တိုက်ခိုက်စေ၍ ရန်သူ့အားထိန်းချုပ်ထားရန် တာဝန်ပေး အပ်သည်။ အမှတ်(၁) တပ်ရင်းမှူးအနေဖြင့် မိမိဖောက်ဝင်ရမည့်ဧရိယာကို ကင်းထောက်သည်။ ရန်သူ့တပ်ရင်းနှစ်ရင်း၏ နယ်နိမိတ်မျဉ်းအနီးတစ်ဝိုက်သည် သဘာဝအားဖြင့် ရန်သူ့ပျော့ကွက် နေရာဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ပွိုင့် (၃၅၅) တောင်ကုန်းသည် ပွိုင့် (၃၁၂) တောင်ကုန်းလောက် ခံစစ်အနေအထား မကောင်းခြင်း၊ ပွိုင့် (၃၇၄) တောင်ကုန်းမှ အထောက်အကူပေးနိုင်မှု မထိရောက်နိုင်ခြင်း၊ မိမိတပ်ချဉ်းလမ်းဖုံးကွယ်မှုပိုကောင်းခြင်းများကြောင့်ပွိုင့်(၃၅၅)တောင်ကုန်း သည် ရန်သူ့တပ်ခွဲ၏ ခံစစ်ဒေသအတွင်း ပျော့ကွက်ဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်သည်။ တပ်ရင်းမှူး သည် မိမိတပ်ရင်းအားအဖွဲ့သုံးဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းသည်။ ဖောက် ဝင်ရေးအဖွဲ့ (ထိန်းချုပ်မည့်တပ်) အဖြစ် အမှတ်(၁)တပ်ခွဲ၊ ဝင်ပေါက်ချဲ့ရေးအဖွဲ့ (စစ်ကစားမှုတပ်) အဖြစ် အမှတ် (၂) တပ်ခွဲ နှင့် အမှတ်(၃)တပ်ခွဲ၊ အရန်တပ်အဖြစ် အမှတ် (၄) တပ်ခွဲ ဟူ၍ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းမှူး သည် စစ်ကစားမှုတပ်နှင့်လိုက်ပါမည်ဖြစ်ပြီး အကူလက်နက်တပ်ခွဲမှာတပ်ရင်းမှူး၏စီမံမှုဖြင့်သေနတ် ကိုင် တပ်ခွဲများသို့ တွဲဖက်ပေးခြင်း၊ သို့မဟုတ် ပစ်ကူပေးခြင်းအတွက် နေရာချထားခြင်း ပြုလုပ်သည်။ အလားတူ တပ်ရင်းဌာနချုပ်နှင့် ဌာနချုပ်တပ်ခွဲအနေဖြင့် ရှေ့တန်းကွပ်ကဲမှု

အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါရမည့်အစိတ်အပိုင်းနှင့် နည်းဗျူဟာအုပ်ချုပ်မှုနှင့် ထောက်ပံ့ပို့ဆောင်ရေး အဖွဲ့များနှင့်အတူ နောက်မှလိုက်ပါရမည့်အစိတ်အပိုင်းဟူ၍ ခွဲခြားသတ်မှတ်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် တပ်ရင်းအတွက် ဝင်ပေါက်ပြုလုပ်ပေးရမည့် အမှတ် (၁)တပ်ခွဲအနေဖြင့် ပွိုင့်(၃၃၅)ခံစစ်နေရာ တွင်မည်သည့်ပစ်ကျင်းများ၊ခံကတုတ်များသည်ပျော့ကွက်များဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ပျော့ကွက် ပြုလုပ်၍ရသည်ကို သုံးသပ်ပြီး ဖောက်ဝင်မည့်အဖွဲ့နှင့် ဝင်ပေါက်ချဲ့သည့်အဖွဲ့ဟူ၍ နှစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ရ မည် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတပ်စုအဆင့်တွင် ရန်သူ့တပ်စုမျက်နှာစာအားလုံး၌ ပစ်အားဖြင့် ညီညီမျှမျှ ဖိထားသည်။ ဖောက်ဝင်မည့်တပ်စိတ်ဝင်နိုင်ရန် တပ်စုပစ်အား၊ လိုအပ်လျှင်တပ်ခွဲပစ်အား၊ ထပ်မံလိုအပ်လျှင်တပ်ရင်းအကူ လက်နက်များ၏ပစ်အားကို ၎င်းတပ်စိတ်ဖောက်ဝင်မည့်နေရာ ရန်သူ့ကတုတ်ကျင်းများအပေါ်သို့ တစ်ပြိုင်တည်းချပေးပြီး အချိန်ကိုက် ဖောက်ဝင်ရမည်ဖြစ် သည်။ တပ်စိတ်ဝင်၍ရလျှင် တပ်စု၊ ၎င်းမှတပ်ခွဲ ဆက်တိုက်ဖောက်ဝင်ရမည်ဖြစ်သည်။ အမှတ်(၁)တပ်ခွဲသည် ထိုသို့ဖောက်ဝင်မည့်အချိန်မတိုင်မီတွင် တောင်ကုန်းပွိုင့် (၃၁၂) တွင်ရှိ သောရန်သူ့ကို အညီအမျှဖိနှိပ်ထားနိုင်ရန်အတွက် တပ်ရင်းမှူးသည် ၎င်း၏ စစ်ကစားမှုတပ်မှ အစိတ်အပိုင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပစ်အားအတားအဆီးဖြင့်သော်လည်းကောင်း ပြုလုပ် ထားပါသည်။ ပွိုင့် (၃၃၅)တောင်ကုန်းကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နေချိန်တွင် စစ်ကစားမှု တပ် သည် ပွိုင့်(၃၅၆) ကို စိမ့်ဝင်နည်းဖြင့် ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ပြီး ပွိုင့် (၃၇၄) တောင်ကုန်းကို ဆက်လက်ခြိမ်းခြောက်ထားသည်။ အမှတ်(၁)တပ်ခွဲသည်ပွိုင့်(၃၅၅) တောင်ကုန်းကို သိမ်းပိုက် ပြီးနောက် ပွိုင့်(၃၁၂) ဘက်သို့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး မိမိ၏ဝင်ပေါက်ကိုဖွင့်ပေးထားရမည်ဖြစ်သည်။ ပွိုင့်(၃၅၆)မှ စစ်ကစားမှုတပ်သည်ပွိုင့်(၃၇၄)တောင်ကုန်းကို တိုက်ခိုက်နေချိန်တွင် အရန်တပ် သည်အရှေ့ဘက်မှ ရန်သူ့တပ်ရင်းအား ကာကွယ်ထားမည်ဖြစ်သည်။ ပွိုင့်(၃၇၄) တောင်ကုန်း အား သိမ်းပိုက်ပြီးသောအခါ အမှတ်(၁)တပ်ခွဲသည် ပွိုင့်(၃၁၂) တောင်ကုန်းကို ဆက်လက် သိမ်းပိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။ထိုအချိန်တွင် နည်းဗျူဟာစစ်ကစားမှုတပ်များသည် ရန်သူ့တပ်မဟာ ဌာနချုပ်ကို သိမ်းပိုက်ရန်အတွက် အမှတ် (၁) တပ်ရင်းကို ဖြတ်ကျော်နေကြပြီဖြစ်ပါသည်။ ချောင်းခြောက်အနောက်ဘက်ကမ်း အိုင်အမာခံစစ်နေရာမှ ရန်သူ့တပ်ခွဲနှစ်ခွဲသည် ဆုတ်ခွာ ရန်အမိန့်မရသေးပါက နောက်ကျော မှချေမှုန်းခြင်းခံရမည့်အချိန်ကိုသာ စောင့်မျှော်နေရတော့ မည်ဖြစ်သည်။

စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံပညာ

ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်းနည်းစနစ်ကို ဖော်ထုတ်ရာတွင် လစ်ဒယ်လ်ဟတ်အား လွှမ်းမိုးနေသော အခြေအနေများကို မှန်းဆရန်ခက်ခဲပေသည်။ ၎င်း၏ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းများတွင် ဝန်ခံထားရာ၌ ၎င်းသည်ပထမ ကမ္ဘာစစ်က ဂျာမန်တို့စတင်ကျင့်သုံးခဲ့သော စိမ့်ဝင်ခြင်း (Infiltrations) နည်းစနစ်များကို လေ့လာသုံးသပ် ခဲ့ ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ သို့ရာတွင် ၁၉၂၅ ခုနှစ်၌ လစ်ဒယ်လ်ဟတ်က ၎င်းရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်းနည်း စနစ်သည် ပျော့ကွက်နေရာများကို စိမ့်ဝင်တိုက်ခိုက်သည့်နည်းလမ်းနှင့် အခြေခံအယူအဆမှစ၍ ကွာခြား ကြောင်း၊ ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်း၌ တပ်များဆက်တိုက်ဖောက်ဝင်မှုအတွက် စနစ်တကျကွပ်ကဲမှု စနစ်ရှိခြင်း၊ မူလဖောက်ဝင်ပေါက်ကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းမှုပြုပြီး ရှေ့သို့ဆက်လက်တိုးတက်စေခြင်းစသည့် ထူးခြားချက်များပါဝင်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ လစ်ဒယ်လ်ဟတ်၏ ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်းနည်းစနစ်သည် ထုဖြင့်ခံစစ်ဆင်ထားသော ခံစစ်နယ်တစ်ခုကို ဖောက်ဝင်ရန်အတွက်အရန်တပ်များအသုံးပြုမှု သဘောတရား အသေးစိတ်ပါဝင်သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

လစ်ဒယ်လ်ဟတ်၏ အယူအဆများသည် ကမ္ဘာ့တပ်မတော်များအပေါ် မည်မျှလွှမ်းမိုးမှုရှိသည် ဆိုသည့် အချက်များမှာလည်း မှန်းဆရန်ခက်ခဲလှပါသည်။ ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော “ခြေလျင်တပ် ၏အနာဂတ်” (The Future of Infantry) စာအုပ်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၌ ဘလစ်ဇ်ကရစ် (Blitzkrieg) စစ်နည်းဗျူဟာကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးခဲ့ကြသည့် ဂူဒါရီယန် (Heinz Guderian)၊ ရွန်းမဲလ် (Erwin Rommel) အပါအဝင် ဂျာမန်စစ်အရာရှိများအပေါ်လွှမ်းမိုးမှုအနည်းနှင့်အများရှိခဲ့သည်မှာကား သေချာလှပါသည်။ ထိုစာအုပ်တွင်ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်းကို အသေးစိတ်ရှင်းလင်းထားသည့်အပြင်တပ်များကိုခြေလျင်တပ်၊ ခြေမြန်တပ် ခွဲခြားဖွဲ့စည်းရန်၊ ခြေလျင်တပ်သည်ခံစစ်၊ သို့မဟုတ် စခန်းထိုင်တာဝန်နှင့် ခြေမြန်တပ်သည် မော်တော်ယာဉ်တင်၊ ယန္တရားတင်တပ်များအဖြစ် လှုပ်ရှားတာဝန်ပေးအပ်ရန် ဖော်ပြခဲ့ပေသည်။

ခြေလျင်တပ်လေ့ကျင့်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ တိုက်ပွဲစစ်ရေးပြများကို လေ့ကျင့်ရေးကွင်းများတွင် မပြုလုပ်မီ သဲမြေပုံတွင်စတင်ရမည်။ သို့မှသာ စစ်သည်များ၌ စစ်နည်းဗျူဟာ ခံစားမှုအသိကိုရရှိကြလိမ့်မည်ဟုဖော်ပြခဲ့ပေသည်။ စိမ့်ဝင်နည်းကိုလည်း ခေတ်သစ်လှုပ်ရှား စစ်ပွဲများ

တွင် တိုးတက်သောပုံစံဖြင့် ဆက်လက်အသုံးပြုသွားရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည့်အပြင် စစ်မြေပြင် တွင်အောင်မြင်မှု၊ တိုးတက်မှုသည် မျဉ်းသားထားသလို တညီတညာတည်းဖြစ်လေ့မရှိ၊ ဤသို့ မျက်နှာစာမညီညာမှုကို မိမိအတွက်အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုရန်လို ကြောင်း၊ ဘေးနံမှ ပစ်အားသည် အစွန်းထွက်နေသော ရန်သူ့နေရာကို ကုတ်နှင့်ကော်သလိုကော်ထုတ်နိုင်ပြီး ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်းနည်းစနစ်ဖြင့် အမြတ်ထုတ်နိုင်ကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

ခြေလျင်တပ်၏အနာဂတ်တွင် ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်းနည်းစနစ်အပြင် တိုက်နည်းစနစ် သုံးမျိုးကိုလည်း ဖော်ပြထားပါသေးသည်။ ယင်းတို့မှာ ချောင်းမြောင်းတိုက်နည်း (**Stalking Attack**)၊ ဖုံးကွယ်တိုက်နည်း (ည/မြူရှင်းအခြေအနေတွင်တိုက်ခြင်း) (**Masked Attack**) နှင့် မြူဆွယ်တိုက်နည်း (**Baited Attack**) တို့ဖြစ်ပေသည်။ ခြေလျင်တပ်ကို လွယ်လွယ် ကလေး လေ့ကျင့်ပေးပြီးတိုက်ပွဲဝင်နိုင်သည်ဟူသောအယူအဆသည်မှားယွင်းကြောင်း လစ်ဒယ်လ်ဟတ် က ခိုင်ခိုင်မာမာယုံကြည်ပေသည်။ လစ်ဒယ်လ်ဟတ် တီထွင်ခဲ့သော အထက်ပါ တိုက်နည်း စနစ်များသည် အချိန်ယူလေ့ကျင့်ပေးရမည်ဖြစ်ပြီး ကျွမ်းကျင်မှုရှိလာ သည်နှင့်အမျှ စစ်သည် တစ်ဦးချင်း၏တန်ဖိုးသည် များစွာတက်လာမည်ဖြစ်သည်။ လစ်ဒယ်လ်ဟတ် ခံယူ သည်မှာ “ခြေလျင်တပ်သည် အနှစ်သာရအားဖြင့် စစ်နည်းဗျူဟာအစွမ်းထက်သော လက်ရုံး တစ်ဖက်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့လေ့ကျင့်ပေးခြင်းသည် ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ဖြစ်သည်။ ရေတပ်၊ လေတပ်နှင့်အခြားလက်ရုံးတပ်များသည် စစ်မှုဆိုင်ရာအစွမ်းထက်သောလက်ရုံးတစ်ဖက် ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့ကို လေ့ကျင့်ပေးခြင်းသည် သိပ္ပံပညာရပ်ဖြစ်သည်” ဟူ၍ဖြစ်ပါ သည်။

ဝါရီဝေဂဗျူဟာနှင့်နှိုင်းယှဉ်ခြင်း

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင်ရေးသားသော သေနင်္ဂဗျူဟာစစ်သမိုင်းစာအုပ်၏ ဥယျောဇဉ်၌ အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြခဲ့ပါသည်-

“ယခုဟစ်တလာအသုံးပြုနေသော ဘလစ်ဇ်ကရီ(**Blitzkrieg**) လျှပ်စစ်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ စစ်ထိုးခြင်းမှာအမည်ဆန်း၍ နည်းကောင်းလာသော်လည်း ရှေးကရှိရင်းစစ်ဗျူဟာမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ဝါရီဝေဂဗျူဟာနှင့် ဆင်သည်”

စစ်ပြီးခေတ်ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ တင်ပြချက်အရ ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်းအပါအဝင် လစ်ဒယ်လ်ဟတ်၏ စစ်နည်းဗျူဟာများ၊ အခြေခံသဘောတရားများသည် ဂျာမန်တို့၏ ဘလစ်ဇ်ကရီတိုးတက်ဖြစ်ပေါ်မှုအပေါ်လွှမ်းမိုးမှုရှိခဲ့ကြောင်းသိရှိကြပြီးဖြစ်ပါသည်။ရေအလျဉ်

ချဲ့ထွင်ခြင်းနည်းစနစ်သည် ရှေ့မှတစ်ဖက်၊ နောက်မှတစ်ဖက် တွန်းအားပေးထားပြီး ဆက်တိုက် လိုက်ပါရခြင်း၊ လျင်မြန်မှုအရှိန် အဟုန်အဓိကထားရခြင်းနှင့် ကျွမ်းကျင်သော ရည်မှန်းချက်များ အား ဆက်လက်ရှင်းလင်းရခြင်းအချက်များ၌ ရှေးခေတ်မြန်မာ့တပ်မတော်လက်သုံး ဝါရီဝေဂ ဗျူဟာနှင့်အခြေခံအားဖြင့် တူညီနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အထက်ပါဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏အဆိုကို စစ်သမိုင်းလေ့လာသူများအနေဖြင့် လက်မခံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၅၃၇ ခုနှစ်၌ နောင်ရိုးတိုက်ပွဲတွင် ကျင့်သုံးခဲ့သောဝါရီဝေဂဗျူဟာသည် မျက်မှောက်ခေတ်ရေအလျဉ် ချဲ့ထွင်ခြင်းနည်းစနစ် လောက်အသေးစိတ်ပြည့်စုံတိကျခြင်းမရှိသည်ကိုမူကား အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာမဟုတ်ပါ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးခေတ် မြန်မာ့တပ်မတော်၌ စစ်နည်းဗျူဟာကျင့်သုံးမှုသမိုင်းကို ယခုထက်ပို၍အသေးစိတ်လေ့လာရန် လိုအပ်နေ သေးကြောင်း ဝန်ခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အခြေခံအကျဆုံးအမှန်တရား (Axiom)

ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်းနည်းစနစ်ကို ယခုအခါနိုင်ငံအများအပြား၏ တပ်မတော်များက သမားရိုးကျ စစ်နည်းဗျူဟာတစ်ရပ်အဖြစ် လက်ခံထားကြပြီဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းအာဖရိကမြောက်ပိုင်း တိုက်ပွဲစဉ်များတွင်လည်းကောင်း၊ စစ်ပြီးခေတ်အစွဲရေးတပ်မတော် ၏ အောင်ပွဲများတွင်လည်းကောင်း ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်းနည်းစနစ်၏ အကျိုးထူးများကို မြင်တွေ့ကြရပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်း တိုက်နည်းစနစ် ကို စစ်မြေပြင်တွင် စိတ်ချယုံကြည်စွာ ကျင့်သုံးသင့်လှပေသည်။

စစ်ပွဲများ၏သမိုင်းများမှ သင်ခန်းစာများကို ကောက်နုတ်၍လည်းကောင်း၊ စစ်အောင် ရာသောအကြောင်းကြီးများမှ အနှစ်ထုတ်၍သော်လည်းကောင်း စစ်ပွဲတစ်ပွဲ၊ သို့မဟုတ် တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲအောင်မြင်ရေးအတွက် အခြေခံအကျဆုံး အမှန်တရားတစ်ရပ်ကို လစ်ဒယ်လ်ဟတ်က ၎င်း၏ “သွယ်ဝိုက်ချဉ်းကပ်ခြင်း မဟာဗျူဟာ” (The Strategy of Indirect Approach) စာအုပ်အခန်း(၂၀) ၌ဖော်ပြခဲ့ပေသည်။ (ယင်းစာအုပ်မှာအစွဲရေးတပ်မတော် စတင်တည်ထောင် သည်မှယနေ့အထိလက်ကိုင်ပြုနေသော လက်စွဲကျမ်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ အယ်ဒီတာ) ယင်းအမှန် တရားမှာ “အင်အားစုစည်းအသုံးပြုခြင်း” ပင်ဖြစ်ပေသည်။ အနည်းငယ် အကျယ်ချဲ့ ဖော်ပြရလျှင် “ရန်သူ၏ အင်အားချည့်နဲ့သည့်နေရာတွင် မိမိကအင်အားစုစည်းအသုံးပြုခြင်း” ဖြစ်သည်။ ဤသို့ရန်သူတွင် အင်အားချည့်နဲ့သောအစိတ်အပိုင်းပေါ်ပေါက်လာရန် ရန်သူ့တပ် ကိုပြန်ကျဲနေ စေရမည်ဖြစ်သည်။ ရန်သူ့တပ်ကိုပြန်ကျဲနေစေရန်အတွက် မိမိတပ်ကိုလည်း

ဖြန့်ခွဲပေးရမည်ဖြစ်သည်။ မိမိက ဖြန့်ခွဲခြင်း၊ ရန်သူကလိုက်၍ဖြန့်ခွဲခြင်းနှင့် မိမိက ချက်ချင်း အင်အားစုစည်းခြင်းသည် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်ရမည့်လုပ်ငန်းစဉ်ဖြစ်သည်။ “စစ်မှန်သောတပ်အင်အားစုစည်းခြင်းသည်တွက်ချက်၍ဖြန့်ခွဲထားခြင်းမှဖူးပွင့်လာသည့် အသီးအပွင့်များပင်ဖြစ်ပေသည်” ဟု လစ်ဒယ်လ်ဟတ်က ဆိုပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်းနည်းစနစ်ဖြင့် ရန်သူ၏ပျော့ကွက်ကိုရှာ၍ဖြစ်စေ၊ ပျော့ကွက်ကို ဖန်တီး၍ ဖြစ်စေတိုက်ခိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အစပထမအနေဖြင့်တပ်ကိုဖြန့်ခွဲထားရမည်ဖြစ်သည်။ ရန်သူအား ကျယ်ပြန့်သောမျက်နှာစာများမှ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းဖြင့် ရန်သူတပ်ကို ပြန့်ကျဲ နေစေရမည် ဖြစ်သည်။ ရန်သူတပ်သည် ပြန့်ကျဲနေမှပျော့ကွက်ပေါ်လာမည်ဖြစ်သည်။ ထိုပျော့ကွက်နေရာကို မိမိက အင်အားစုစည်း၍ ရုတ်တရက်ဖောက်ဝင်ခြင်းဖြင့် တိုက်ပွဲကို စတင်သင့်ပေသည်။

ဆောင်ရန်နှင့်ရှောင်ရန်

စစ်ပွဲတစ်ပွဲ၊ သို့မဟုတ် တိုက်ပွဲတစ်ပွဲအောင်မြင်ရေးအတွက် အခြေခံအကျဆုံးအမှန်တရား သည် အင်အားစုစည်းအသုံးပြုခြင်းဖြစ်သကဲ့သို့ပင် အခြေခံအကျဆုံးအမှားအယွင်းမှာ “မိမိ၏ အင်အားစုစည်းမှုကို ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် ရန်သူအားလွတ်လပ်ခွင့်နှင့် အချိန်ပေးခြင်း” ပင် ဖြစ်သည်ဟု လစ်ဒယ်လ်ဟတ်က ဆက်လက်ဖော်ပြထားပါသည်။ ဤသဘောတရားကို မဟာဗျူဟာနယ်ပယ်နှင့် နည်းဗျူဟာနယ်ပယ်နှစ်ရပ်လုံး၌ အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် ဆောင်ရန် ခြောက်ချက်နှင့် ရှောင်ရန်နှစ်ချက်ကို လစ်ဒယ်လ်ဟတ်က ထုတ်ဖော်ခဲ့ပေသည်။ ၎င်းတို့မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပေသည်-

ဆောင်ရန်

- (က) အပြီးသတ်ရည်မှန်းချက်ကို မိမိ၏စွမ်းအားအရင်းအမြစ်များနှင့် ကိုက်ညီ အောင်ချမှတ်ပါ။ ဝန်နှင့်အား၊ လေးနှင့်မြား ဆိုသကဲ့သို့ မိမိအမှန်တကယ် ရယူနိုင်မည့် အပြီးသတ်ရည်မှန်းချက်မျိုးကို ချမှတ်ရန်ဖြစ်သည်။ အကျပ်အတည်း ဖြစ်နေချိန်၌ မိမိတွင်အားအင် ကုန်ခမ်းနေသည့်အဖြစ်မျိုး အရောက်မခံရပေ။
- (ခ) ရည်မှန်းချက်ကို စိတ်ထဲတွင်အမြဲထားပါ။ ရည်မှန်းချက်ကို ရရှိနိုင်ရန် နည်းလမ်းတစ်ခုထက်မက အများအပြားရှိနိုင်သည်။ အပြီးသတ် ရည်မှန်းချက်ကို ရရှိရန်အတွက် ဖြစ်နိုင်သော ကြားရည်မှန်းချက်များ၏ အရေးပါမှုကိုချိန်ဆလျက် ရယူသင့်ပေသည်။ ရည်မှန်းချက်ကိုရရှိ ရန်အတွက် ပင်မလမ်းကြောင်းက

မဖြစ်နိုင်တော့၍ ဘေးလမ်းကြောင်းတစ်ခုကို အသုံးပြု ရခြင်းသည် ကောင်းမွန် သောအလုပ်မဟုတ်ပါ။ သို့သော်ရည်မှန်းချက်မရောက်ဘဲ လမ်းဆုံးတွင် ပိတ်မိ နေခြင်းက ပို၍ဆိုးသည်ကို သတိပြုရမည်ဖြစ်သည်။

(ဂ) ရန်သူ၏ မျှော်လင့်မှုအနည်းဆုံးလမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်ပါ။ မိမိကိုယ်ကို ရန်သူဘက်မှာထားကြည့်၍ရန်သူ့အနေဖြင့်အနည်းဆုံးမျှော်လင့်မည့်လမ်းကြောင်း ကိုစဉ်းစားတွေးခေါ် တတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

(ဃ) ခုခံမှုအနည်းဆုံးလမ်းကြောင်းမှ အမြတ်ထုတ်ပါ။ မိမိချမှတ်ထားသော ရည်မှန်းချက်ကို ဦးတည်စေသည့် မည်သည့်အမြတ်ထုတ်မှုမျိုးမဆို ပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။ မဟာဗျူဟာ နယ်ပယ်တွင် နည်းဗျူဟာအောင်မြင်မှုများအပေါ် အမြတ်ထုတ်ရန်လိုသကဲ့သို့ နည်းဗျူဟာ နယ်ပယ်တွင် အရန်တပ် အသုံးပြုခြင်း ဖြင့် အမြတ်ထုတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

(င) ပြောင်းလဲနိုင်သောရည်မှန်းချက်များကို ပေးအပ်နိုင်သည့် စစ်ဆင်မှု လမ်းကြောင်းကိုအသုံးပြုပါ။ စစ်ဆင်မှုလမ်းကြောင်းကိုရွေးချယ်ရာတွင်မိမိသည် မည်သည့်ရည်မှန်းချက်ကို တိုက်မည်ဟု ရန်သူကအတိအကျကြိုတင်မသိရှိစေဘဲ ရန်သူ့တွင် ဒွိဟစိတ်၊ တွေဝေစိတ်၊ မရေရာစိတ်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေစေရန်လိုအပ်ပေသည်။ ဤသို့ရန်သူအား “တွေဝေချောက်ချားမှုဦးချိုများ” (**Horns of Dilemma**) ပေါ် ရောက်ရှိနေစေရန် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရည်မှန်းချက် တစ်ခု၊ သို့မဟုတ် အခြားတစ်ခုကိုပြောင်းလဲတိုက်ခိုက်နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး ရှိရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းရည်မှန်းချက်များသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အပြီးသတ် ရည်မှန်းချက်ကို အထောက်အပံ့ဖြစ်စေမည့် ရည်မှန်းချက်များသာဖြစ်ရပါမည်။ ရည်မှန်းချက် တစ်ခုတည်းသာရှိသော စစ်ဆင်မှုလမ်းကြောင်းကို အသုံးပြုမည် ဆိုပါက ရန်သူသည်လုံးဝ အကူအညီမဲ့စွာဖြင့် အင်အားနည်းပါးလွန်းနေမှသာ အောင်မြင်နိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

(စ) စီမံချက်များနှင့် တပ်ဖြန့်ခွဲမှု အစီအစဉ်များသည် အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီ အောင်ပြောင်းလွယ်ပြင်လွယ်ရှိရမည်။ စစ်ဆင်ရေးအဆင့်တစ်ဆင့်၊ သို့မဟုတ် အပိုင်းတစ်ပိုင်း အောင်မြင်မှုရလျှင်ဘာဆက်လုပ်မည်၊ ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်လျှင် ဘာဆက် လုပ်မည်။ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း အား အောင်မြင်မှုရလျှင် ဘာလုပ်မည် အစရှိသည့်

အချက်များကိုစီမံချက်တွင် ကြိုတင်မြင်တွေ့နိုင်အောင်ဖော်ပြထားရမည်ဖြစ်သည်။
အလားတူတပ်ဖြန့်ခွဲမှု အစီအစဉ်များသည် အတိုတောင်းဆုံး အချိန်အတွင်း မှာပင်
အခြေအနေနှင့်ကိုက်ညီအောင် ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်ရ မည်ဖြစ်သည်။

ရှောင်ရန်

(က) ရန်သူကသတိရှိစွာဖြင့် ကာကွယ်နေသည့် အချိန်တွင် မိမိ၏ အင်အား အားလုံး
ကို တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် အပြီးပုံအောမသုံးရ။ သမိုင်း၏အတွေ့အကြုံများအရ
မည်မျှပင် အင်အားနည်းသော ရန်သူပင်ဖြစ်စေ ၎င်း၏ခုခံမှုသည် သွက်ချာပါဒ
လေငန်းလိုက်သလိုအကြောသေနေခြင်းမရှိသေးလျှင် မည်သည့်ပုံအော တိုက်ခိုက်
ခြင်းမျိုးမဆို အောင်မြင်မှုရမည်မဟုတ်ပေ။ ရန်သူတွင် လူ၊ လက်နက်၊ ဖွဲ့စည်းပုံ၊
ကွပ်ကဲမှုနှင့်ဆက်သွယ်ရေးစနစ်ပျက်ပြားခြင်းနှင့် စိတ်ဓါတ်ကျဆင်းခြင်း ဖြစ်ပေါ်
လာမှသာ ၎င်း၏ခုခံမှုအကြောသေသည်ဟုဆိုနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ
သာ ရန်သူ့အပေါ် တကယ့်တိုက်စစ်ကိုစတင်သင့်ပေသည်။

(ခ) တစ်ကြိမ်ဆုံးရှုံးပြီးလျှင် ယခင်လမ်းကြောင်း အဟောင်းအတိုင်းသော် လည်း
ကောင်း၊ ယခင်ပုံစံ အဟောင်းအတိုင်းသော်လည်းကောင်း ထပ်မံတိုက်ခိုက်မှု
မပြုရ။ အင်အားဖြည့်တင်းရုံသာဖြည့်တင်းပြီးလမ်းကြောင်းတစ်ခုတည်းသို့မဟုတ်
တစ်ပုံစံတည်း တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် ထပ်ခါတလဲလဲဆုံးရှုံးမှုသာ ဖြစ်စေမည်ဖြစ်
သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိကအင်အားဖြည့်တင်းနေသည့်အချိန်တွင်
ရန်သူကလည်း မိမိတိုက်မည့်ဘက်သို့ အင်အားဖြည့်တင်းနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်
သည်။ မိမိကိုတစ်ကြိမ်တွန်းလှန်ပြီးသည့်ရန်သူသည် မိမိထက်စိတ်ဓါတ်ရေးရာ
အရ တစ်လေးသာလျက်ပင်ရှိနေဦးမည်ဖြစ်သည်။

အထက်ပါဆောင်ရန်နှင့် ရှောင်ရန်အချက်များကို ပြန်လည်သုံးသပ်လေ့လာလျှင်
တိုက်ပွဲအောင်မြင်ရေးအတွက် အဓိကပြဿနာနှစ်ရပ်သာရှိကြောင်း တွေ့ရမည်ဖြစ်ပေသည်။
၎င်းတို့မှာ ဖယ်ရှားခြင်း(Dislocation) နှင့် အမြတ်ထုတ်ခြင်း (Exploitation) တို့ဖြစ်သည်။
ဤအချက်နှစ်ရပ်သည် တစ်ခုက ရှေ့ကသွားပြီး အခြားတစ်ခုကနောက်ကလိုက်ခြင်းဖြင့်
အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို ရယူရမည်ဖြစ်သည်။ “အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ကိုဖန်တီးမထားဘဲရန်သူကို
အထိနာအောင်တိုက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်သကဲ့သို့ ရန်သူသည် ပြန်လည်နာလန်မထူနိုင်သေးမီ
ကာလအတွင်း မိမိကဒုတိယအခွင့်အရေးတစ်ရပ်ကို ဆက်လက်အမြတ်ထုတ် ထားခြင်းမရှိလျှင်

မိမိ၏မူလအောင်မြင်မှုမှာ အဆုံးအဖြတ်ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်” ဆိုသည့်အချက်ကို မေ့လျော့ မထားသင့်ဟု လစ်ဒယ်လ်ဟတ်က တိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်။

နိဂုံး

ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်း တိုက်နည်းစနစ်အား အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သော တိုက်ပွဲ အောင်မြင်ရေးအတွက်အခြေခံအကျဆုံးအမှန်တရားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆောင်ရန်နှင့် ရှောင်ရန် အချက်များဖြင့်လည်းကောင်း ချိန်ထိုးလေ့လာလျှင် ခြွင်းချက်မရှိအင်္ဂါစုံသည့် တိုက်နည်းစနစ် တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤတိုက်နည်းစနစ်သည် ဖယ်ရှားခြင်းနှင့် အမြတ်ထုတ် ခြင်းပြဿနာနှစ်ရပ်ကို ထိန်းချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ စစ်ကစားမှု အဖွဲ့နှင့် အရန်တပ်များဖြင့် ဖြေရှင်း ထားပြီးဖြစ်သည့်အပြင် လုပ်နည်းစနစ်အပိုင်းတွင် ယင်းအချက်နှစ်ရပ်ကို ရှေ့နောက် အချိတ် အဆက်မှန်ကန်စွာထိန်းကျောင်းနိုင်သဖြင့် ရန်သူ့အပေါ်သို့ထိရောက်၍ စစ်မှန်သော ထိုးနှက်မှု ကိုပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည့် တိုက်နည်းစနစ်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု အလေးအနက်ယုံကြည်အပ် ပေ သည်။ ဆွန်ဇု၏စစ်ပညာကျမ်းသည် စစ်ရေးတွင်သော်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးတွင်သော် လည်းကောင်း၊ စီးပွားရေးတွင်သော်လည်းကောင်း ယခုခေတ်၌ တွင်ကျယ်စွာ အသုံးပြု နေပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရေအလျဉ်ချဲ့ထွင်ခြင်း နည်းစနစ်သည် ထိရောက်စွာအသုံးပြုနိုင်သော နည်းလမ်းတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။